

Kjøbenhavn.

Sæson 1899—1900.

KONCERT-PALÆETS STORE SAL.

Lørdag d. 18. November Kl. 7 $\frac{1}{2}$.

Edvard Grieg Koncert

med velvillig Assistance.

PROGRAM.

I. SYMFONISKE DANSE, Op. 64 for Orkester.

No. I. Allegro moderato e marcato. No. III. Allegro giocoso.

II. Allegretto grazioso.

IV. Andante — Allegro risoluto.

II. »HAUGTÛSSA«, Sang-Cyklus af Arne Garborg. (Udvalg).

a. Môte.

d. Vond Dag.

b. Killingdans. e. Blåber-Li.

c. Elsk.

} Fru SIGRID SCHOLLER.

III a. AFTEN PAA HØJFJELLET. For Strygeinstrumenter,

Oboe og Horn.

} 1ste Opførelse.

b. VED VUGGEN. For Strygeinstrumenter.

IV. TO RELIGIØSE KOR A CAPPELLA:

a. Blegnet, segnet! } 1ste

b. Ave maris stella. } Opførelse.

CÆCILIA-FORENINGENS MADRIGALKOR under Direktion af Hr. Kgl. Kapelmester FR. RUNG.

V. ROMANCER: a. Udfarten.

b. Odaliske synger.

c. Margrethes Vuggesang.

d. Et Håb.

} Fru JULIE ROSENBERG.

VI. »LANDKJENDING«, Digt af Bjørnstjerne Bjørnson for *Baryton-Solo, Mandskor og Orkester.*

STUDENTERSANGFORENINGEN og CÆCILIA-FORENINGENS HERREKOR.

Solo: Hr. OTTO FLAGSTAD.

Flygel: HORNING & MØLLER.

„Haugtussa“, Sang-Cyklus af Arne Garborgs Fortælling.

Möte.

(Original.)

Ho sit ein Sundag lengtande i Li;
det ströymer på med desse søte Tankar,
og Hjerta fullt og tungt i Barmen bankar,
og Draumen vaknar, bivrande og blid.
Då gjeng det som ei Hildring yver Nuten;
ho raudnar heit; der kjem den vene Gut-
ten.

Burt vil ho göyma seg i Orska brå,
men stoggar tryllt og Augo mot ham
vender;
dei tek einannan i dei varme Hender
og stend so der og veit seg søte Råd.
Då bryt ho ut i dette Undringsord:
„Men snille deg då..... at du er så
stor!“

Og som det lid til svale Kveldings Stund,
alt meir og meir i Lengte dei saman
søkjer,
og brådt um Hals den unge Arm sig
krökjer
og øre skjelv dei saman Munn mot Munn.
Alt svimrar burt. Og der i Kvelden
varm
i heite Sæle søv ho i hans Arm.

Möde.

(Oversættelse.)

En stille Søndag sidder hun i Li;
det strømmer på med disse søde Tanker,
og Hjertet fuldt og tungt i Barmen banker,
og Drømmen vågner skjælvende og blid.
Då går der som en Lysning over Nuten;*)
hun rødmer hed; der står den vene Gut-
ten.

Bort vil hun gjemme sig i Smil, i Gråd,
men stanser brat og Bløkket mod ham
vender;
de tar hinanden i de varme Hænder
og slig de står, ved ei sin arme Råd.
Då bryder ud hun i det Undringsord:
„Men kjære dig da..... at du er så
stor!“

Og som sig nærmer Aftnens svale Stund,
i Længsel mod hinanden de sig klynger
og fast om Hals den unge Arm sig
slynger,
beruset skjælver sammen Mund mod
Mund.
Alt svømmer bort. Og der i Kvælden
varm
i salig Lyst hun hviler i hans Arm.

Killingdans.

(Original.)

Å hipp og hoppe
og tipp og toppe
på denne Dag;
å nipp og nappe
og tripp og trappe
i slikt eit Lag.

Og det er Kjæli-Sol,
og det er Speli-Sol,
og det er Titri-Li,
og det er Glitri-Li,
og det er Kjæte
og Lurvelæte
ein Solskinsdag.

Å nupp i Nakken,
og stup i Bakken
og tipp på Tå;
å rekk i Ringen
og svipp i Svingen
og hopp-i-hå.
Og det er Sleik-i-Sol,
og det er Leik i Sol,
og det er Glim-i-Li,
og det er Stim-i-Li,
og det er Kvitter
og Bekkje-Glitter
og lognt i Krå.

Å trapp og tralle,
og Puff i Skalle,
den skal du ha!
Og snipp og snute,
og Kyss på Trute,
den kan du ta.
Og det er Rull-i-Ring,
og det er Sull-i-Sving,
og det er Lett-på-Tå,
og det er Sprett-på-Tå,
og det er hei-san
og det er hopp-san
og tra-la-la!

Kiddenes Dans.

(Oversættelse.)

Å hipp og hoppe
og tipp og toppe
på denne Dag;
å nipp og nappe
og tripp og trappe
i slikt et Lag.
Og der er Ild-i-Sol,
og der er Spil-i-Sol,
og der er Sang-i-Li,
og der er Klang-i-Li,
og der er Løier
af mangan Skøier
den Solskinsdag.

Å nupp i Nakken,
og stup i Bakken
og tipp på Tå;
å ræk i Ringen
og svip i Svingen
og hopp-i-hå.
Og der er Leg-i-Sol,
og der er Steg-i-Sol,
og der er Glans-i-Li,
og der er Dans-i-Li,
og der er Kvadder
på Fjeldets Vidder
og lunt i Vrå

Å trap og tralle
og Puf i Skalle,
den skal du ha!
Og snip og snute,
og Kys på Trute,
det kan du ta.

Og der er Gang-i-Ring,
og der er Sprang-i-Spring
og der er Let-på-Tå,
og der er Spræt-på-Tå,
og der er hei-sa'n
og der er hop'sa'n
og Tra-la-la!

Elsk.

(Original.)

Den galne Guten min Hug hev dåra,
eg fangen sit som ein Fugl i Snåra;
den galne Guten, han gjeng so baus;
han veit, at Fuglen vil aldri laus.

Å gjev du batt meg med Bast og Bende,
å gjev du batt meg, so Bandi brende!
Å gjev du drog meg so fast til deg,
at heile Verdi kom burt for meg!

Ja kund' eg trolle og kund' eg heksa,
eg vilde inn i den Guten veksa,
eg vilde veksa meg i deg inn
og vera berre hos Guten min.

Å du, som bur meg i Hjarta inne,
du Magti fekk yver alt mit Minne;
kvart vesle Hugsviv som framum dreg,
det berre kviskrar um deg, um deg.

Um Soli lyser på Himlen blanke,
no ser ho deg, det er all min Tanke;
um Dagen dovnar og Skoming fell:
skal tru han tenkjer på meg i Kveld?

Elskov.

(Oversættelse.)

Den vilde Gutten mit Sind har dåret,
som Fugl i Snaren jeg sidder såret!
den vilde Gutten går stolt forbi;
han ved, at Fuglen blir aldrig fri.

O, gid du bandt mig med stærke Hæn-
der,
å gid du bandt mig, så Båndet brænder!
O, gid du drog mig så fast til dig,
at hele Verden forgik for mig!

Ja, var jeg Heks og at trylle vidste,
jeg vilde ind i hans Hu mig liste,
jeg vilde liste mig i ham ind,
og blive altid hos Gutten min!

O du, som bor i mit Hjerte inde,
du Magten fik, som kan Længslen binde;
hver liden Tanke går samme Vej...
Alt bare hvisker om dig, om dig.

Når Solen blank over Åsen rinder,
jeg tænker straks, nu på dig den skinner,
og når det skumrer langs Dal og Fjeld:
Montro han tænker på mig i kveld?

*) Fjeldtinden.

579

Vond Dag.

(Original.)

Ho reknar Dag og Stund og seine Kveld til Sunday kjem; han hev so trufast lova, at um det regnde Småstein yver Fjell, so skal dei finnast der i »Gjetarstova«. Men Sunday kjem og gjeng med Regn og Rusk; ho eismal sit og græt attunder Busk.

Som Fuglen, sårad under varme Veng so Blode tippar lik den heite Tåre, ho dreg seg sjuk og skjelvande i Seng, og vrid seg Notti lang i Gråten såre. Det slit i Hjarta og det brenn på Kinn. No må ho døy; ho miste Guten sin.

Önd Dag.

(Översættelse.)

Hun tæller Dag og Stund og sene Kvæld til Söndagstid. Mon han sit Ord vil holde, at om det regned' Småsten över Fjeld, så skal de træffes her på Sætrøns Volde. Men Söndag kom og gik med Regn og Rusk; hun ensom sidder, grædende bag Busk.

Som Fuglen vingeskudt, med Dödsens Sår, så Blodet drypper, lig den hede Tåre, tilsøngs så syg og skjælvende hun går, og Natten lang hun vrider sig så såre. Og Smerten blegner hendes unge Kind. Nu må hun dö; hun misted' Guten sin.

Blåbær-Li.

(Original.)

Nei, sjå kor det blåner her!
No må me roa oss, Kyral!
Å nei slike fine Bær,
og dei, som det berre kryr a'!
Nei Maken eg hev kje sett!
Sumt godt er her då tilfjells.
No vil eg eta mett;
her vil eg vera til Kveids!

Men kom no den Bjønne stort! —
Her fekk bli Rom åt oss bæ.
Eg torde kje seia eit Ord
til slik ein rösjeleg Væ.
Eg sa berre: ver so god:
No må du kje vera bljug!
Eg lét deg so væl i Ro;
ta for deg etter din Hug.

Men var det den Reven rau,
so skuld' han få smaka Staven;
eg skulde banka han dau,
um so han var Bror til Paven.
Sligt skarve, harmelegt Sleng!
Han stel både Kje ag Lam.
Men endå so fin han gjeng,
hev korkje Agg hell Skam.

Men var det den snilde Gut
der burte frå Skare-Bröte,
han fekk vel ein på sin Trut,
men helst på ein annan Måte.
Å Töv, kva tenkjer eg på!
Det lid nok på Dagen alt...
Eg må til Buskåpen sjå;
ho „Dokka“ drøymer um Salt.

I Blåbær-Tuerne.

(Översættelse.)

Nei se, hvor det blåner her!
Nu vil en Hvil vi os tagel!
Å nei, hvilke fine Bær
skal Kjødene få at smage!
Nei Magen jeg ei har set!
Lidt godt er her dog tilfjelds.
Nu vil jeg spise mig mæt,
her vil jeg blive tilkveids.

Men kom nu den Björn så stor,
den måtte tages med Læmpe.
Jeg turde ei sige et Ord
til sig en drabelig Kæmpe.
Jeg sa' bare: Vær så god!
Se Bordet det dækket staar!
Nu lar jeg dig pænt i Ro.
Tag for dig alt, du formår!

Men var det Hr. Mikkel rød,
han skulde få smage Staven;
jeg skulde banke ham død,
om så han var Bror til Paven.
Forslagen er han og fræk,
han tar både Får og Lam,
og lister sig stille væk
foruden Anger og Skam.

Men var det den vene Gut
derborte fra Skare-Bråte,
han fik vel en på sin Trut,
men helst på en anden Måde,
Å Snak, hvad tænker jeg på?
det lider på Dagen alt...
Jeg passe Kjødene må;
nu „Dokka“*) drømmer om Salt.

To religiøse Kor a cappella.

Blegnet, segnet!

Blegnet,
Blegnet!
hun, midt i Livets Glød.
Segnet,
segnet!
hun, som ej aned Død.
Døden agted ej
Livets Blomstervej,
fagrest Blomst den brød.
Sorgens Toner lyde,
kan ej Fred betyde,
Længslens Suk og Råd,
kan det rumme Håb?

Båren,
Båren
senkes i Jorden ned,
Tåren,
Tåren
spejler det mørke Sted.

*) Bjældekoen.

Han som misted jo
kjerlig Lykkes Ro,
Far og Mor stå ved.
Da usynlig kommer
Livets store Dommer,
lærer dem, det Råd,
som kan rumme Håb.

O. F. Mørst.

Ave, maris stella.

Ave, maris stella,
Dei mater alma,
atque semper virgo,
felix coeli porta.
Solva vincula reis:
profer lumen cæcis,
mala nostra pelle,
bona cuncta posce.

Vita præsta puram,
iter para tutum,
ut, videntes Jesum,
semper collatetur.
Sit laus Deo Patri,
summo Christo decus,
Spiritu sancto;
tribus honor unus.
Amen!

(Översættelse.)

Hil dig, Havets Stjerne
Julesjærne milde,
Redningsblus paa Livet
mørke Vover vilde
Klare Lys i Natten,
alle blindes Øje.
Hil dig, Havets Stjerne,
Hjælp Guds Moder høje

Hjælp os Vej at finde
hjem til Ham, hvem alle
vaadestede Sjele
dybt til Fode falde.
Hil dig, Havets Stjerne
med vor Sol tilsammen,
med din Søn, Alverden
Gud og Frelser! Amer

Udfarten

Det var en døende Sommer
et Skib laa tæt under Ø,
hvor dunkle Lunde og hængenkrat
sig spejled i klaren Sø.

Alt gik en forfriskende Morgen
igjennem den stille Nat
og Søens Aande og Græssets
sødt havde sig sammensat.

Det dunkle Skib endnu roligt l
dets Master mod Himlen stod,
dog havde det alt beredt sig p
at sprede sin Vinge god.

Thi naar Dagens første Gylden
sit Skjær over Aasen gav,
da skulde det stævne af Fjorrd
mod det vilde, det fremmede

Og see! Paa Dækket forventfuld
min unge Hustru sad;
hun var saa fager, hun var sad
som den rødmede Roses Blad

Hun havde sin Haand i min ømt lagt,
mens ud i det Fjerne hun saa;
hendes Drøm var nu til Gjærning bragt:
Vi skulde illsammen gaa

Langt over Hav til fremmede Kyst
til Sydens deilige Land,
vi skulde vandre i Ungdomslyst
ved Amos, ved Tiberens Strand.

For herle laa Livet saa morgenklart,
saa dagant, saa skønhedsrigt,
hun svævede ud paa den herlige Fart
som Dnningen i et Digt. —

Gud vi lovet hun da ei saa
ret dybt Fremtiden ind;
ei læn derefter hun stille laa
under uld med hviden Kind.

A Munch.

Odaliskens synger.

Nu syer Solen i Asiens Dale.
Bjergene gløde;
nær Isp'ris blomstrer i Sultanens Sale
Roserne røde;
i Øietnder den faldende Dug,
sødt rmen hæves ved Hjertets Suk
for Soliman.

Nu kyer Solen de fjernere Tinder,
Bjergene funkler;
her udesDandsen af deilige Kvinder
med Øine dunkle.
Lad mlle hylle sit Hoved til,
her bseBlodet med evig lid
for Soliman.

Ilmånen glimter og Stjernerne tændes
i Allahs Rige;
huliver saa hed mens Dandsen endes,
den Lykkelige,
driker et Drag af hans Læbes Strøm
opsummer en Nat den saligste Drøm
med Soliman.

Carl Bruun.

Margrethes Vuggesang.

Nu løftes Laft og Lofte
til Stjærnehvelven blaa,
nu flyver lille Håkon
med Drømmevinger paa.

Der er en Stige stillet
fra Jord til Himmel op,
nu stiger lille Håkon
med Englene til Top.

Guds Engle smaa de vaage
for Vuggebarnets Fred,
Gud sign Dig, lille Håkon,
Din Moder vaager med.

Henrik Ibsen.

»Et Håb.«

Jeg kunde juble for alle vinde
min glæde ud! Vil man den forstå?
Nej, bedst jeg varsomt den lukker ind
her hos mig selv i mit hjertes vrå.

Mit hjærte brænder, det bæver, banker
i takten, o, til en jubelsang.
Mit hoved gløder af vårens tanker . . .
hvor vild og lystelig deres gang!

Foran mit øre det bruser, sjunger
som tonerne fra et englekor.
Med tusind sladrende, søde tunger
det røber mig, hvad i fremtid bor.

Ak! tør jeg tro det! Jeg vil så gjerne.
Hvor håbet flammer og kaster skind
Ud fra det tause, det dunkle fjerne
en stjerne stråler — og det er min!

John Paulsen.

„Landkjending“.

Og det var Olav Trygvason,
stævned over Nordsjø fram
op mod sit unge Kongerige,
som ikke ventede ham.
Fik han så første Synet:
„Hvad er dette for Mur i Havbrynet?“

Og det var Olav Trygvason,
Landet syntes ganske stængt,
alle hans unge Kongelængsler
fælted mod Klippen sprængt,
indtil en Skald opdaged
hvide Kupler og Spir i Skylaget.

Og det var Olav Trygvason,
syntes, han med engang så
gråsprængte gamle Tempelmure,
snehvide Hvalv derpå.
Længtes han da så såre
med sin unge Tro stå indenfors.

Landet sig åbned, Vår der var,
durende af Fossebrus,
Stormveir og Havden rundt omkring dem,
sælsom var Skogens Sus.
Orgler og Klokker hørted,
Kongen så sig om, Kongen henførtes:

„Her er Grunden
funden, funden,
Tempelhvelvet
troder Herved!
Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jokelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde,
fyldt af Ham,
som sammenføjde.“

Olavs Bøn
vi Alle tage,
nu som da
og alle Dage:
Ånden bæver,
Hjertet fyldes,
her den Største
kun kan hyldes!
Gid min Tro stå
stærk som Grunden,
stige ren som
Jokelrunden,
Ånden nå
Naturens Højde,
fyldt af Ham,
som sammenføjde.

Bjørnstjerne Bjørnson.

Fru Julie Rosenberg giver Onsdag den 22. November Kl. 8 Koncert med velvillig Assistance
i Koncert-Palæets mindre Sal.